

Mál nr. 240/2020**M og****V v/ málskostnaðartryggingarliðs fjölskyldutryggingar.****Ágreiningur um bótaskyldu vegna málskostnaðar vegna deilu um skiptingu söluandvirðis fasteignar í kjölfar sambúðarslita.****Gögn.**

Málskot, móttakið 5.7.2020, ásamt fylgigögnum og síðari athugasemdum.

Bréf V, dags. 10.7.2020.

Málsatvik.

Af gögnum málsins má ráða að M hafi verið í óvígðri sambúð með fyrrum sambýliskonu sinni, A, um skeið er slitnaði upp úr sambúð þeirra í febrúar 2019. Haustið 2018 hafi þau keypt nánar tilgreinda fasteign, B, og þinglýstur eignarhluti hvors um sig í eigninni hafi verið 50%. Eftir sambúðarslitin hafi þau hins vegar greint á um hver skuli vera hlutdeild þeirra í söluandvirði eignarinnar eftir að hún hafði verið seld. Mun ágreiningur þeirra um eignarhlutdeild þerra m.a. hafa snúist um það hvort vika hafi átt frá hinu þinglýsta eignarhlutfalli vegna framlags M og ættmenna hans við endurbætur á eigninni. Vegna ágreinings um búskiptin hafi bú þeirra að kröfu B verið tekið til opinberra skipta samkvæmt 100. gr. laga nr. 20/1991 um skipti á dánarbúum o.fl. Svo virðist sem ekki hafi tekist að leysa úr ágreiningi um skiptingu söluandvirðis B hjá skiptastjóra sem ætla verður að skipaður hafi verið samkvæmt 102. gr. laga nr. 20/1991 og því hafi ágreiningnum verið skotið til héraðsdóms til úrlausnar samkvæmt 112. gr. laganna.

M hefur krafist þess að fá kostnað við málareksturinn greiddan úr málskostnaðarlið fjölskyldutryggingar sem hann hefur í gildi hjá V. M kveður skilyrði fyrir opinber skipti ekki hafa verið fyrir hendi þar sem hann og sambýliskona hans hafi ekki búið saman í tvö ár eins og áskilið er í 100. gr. laga nr. 20/1991. Þrátt fyrir að hann hafi fallist á þessa málsmeðferð megi allt eins líta svo á að um hafi verið að ræða ágreining sem hafi risið við slit á venskap. V hefur hafnað bótaskyldu.

Álit.

Samkvæmt 100. gr. laga nr. 20/1991 um skipti á dánarbúum o.fl. getur annar sambúðarmaka eða báðir við slit á óvígðri sambúð eða báðir krafist opinberra skipta til fjárlita milli þeirra. Með óvígðri sambúð í merkingu laganna er átt við sambúð tveggja einstaklinga, sem skráð er í þjóðskrá eða sem ráða má af öðrum ótvíræðum gögnum, enda eigi sambúðarfólk barn saman eða von á barni saman eða hafi búið saman samfleytt í að minnsta kosti tvö ár. Engin gögn liggja fyrir í málinu því til sönnunar að skilyrði laganna varðandi sambúðartíma hafi ekki verið fullnægt í því tilviki sem hér um ræðir. Að auki verður ekki annað ráðið af málsgögnum en að M og A hafi verið í óvígðri sambúð þegar slitnaði upp úr sambúð þeirra. Við úrlausn málsins varðandi rétt m til bíta úr málskostnaðartryggingunni skiptir heldur engu máli hversu lengi sambúðin hafði varað þegar til sambúðarslita kom.

Samkvæmt vátryggingarskilmálum málskostnaðartryggingar þeirrar sem hér er til skoðunar bætir vátryggingin málskostnað vegna ágreinings sem snertir vátryggðan sem einstakling og getur komið til úrlausnar héraðsdóms, Landsréttar eða Hæstaréttar hér á landi og er til lykta leiddur með dómi, úrskurði eða dómsátt gerðri skv. 109. gr. laga um meðferð einkamála nr. 91/1991. Hins vegar er sú takmörkun á bótasviði vátryggingarinnar að hún bætir m.a. ekki málskostnað sem varðar hjónaskilnað eða mál sem upp kunna að koma í sambandi við hjónaskilnað. Sama gildir um mál vegna sambúðarslita og önnur mál sem varða ágreining um forræði barna, umgengnisrétt og faðernismál.

Eins og mál þetta liggur fyrir fer ekki á milli mála að framangreindur málarekstur stendur í beinu sambandi við sambúðarslit M og A. Þegar af þeirri ástæðu á M ekki rétt á bótum úr málskostnaðartryggingu sinni hjá V.

Niðurstaða.

M á ekki rétt á bótum úr málskostnaðartryggingarlið fjölskyldutryggingar hjá V.

Reykjavík, 1. september 2020.

Þóra Hallgrímsdóttir lögfr.

Valgeir Pálsson lögm.

Hildigunnur Hafsteinsdóttir lögfr.